

Arrest

nr. 70 248 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 1 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2007 wordt aan de verzoekende partij een bijlage 15 uitgereikt, daar de verzoekende partij, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, zich bij de stad Gent aangemeld had om zich te laten inschrijven als zelfstandige. Op 13 februari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging als zelfstandige in. Volgens de verklaringen van de verwerende partij werd de verzoekende partij op 28 april 2008 in het bezit gesteld van een 'K. EEG'. Deze kaart werd op 23 februari 2009 omgeruild voor een E+ kaart.

Op 15 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de artikelen 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., N. M. (...) geboren te (...) van Bulgaarse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing :

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige:

Betrokkene werd op 13.02.2008 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie als meewerkend vennoot bij de firma 'K. (...)' (Gewone commanditaire vennootschap). Uit de bewijsstukken, die in het kader van de aanvraag werden aangeleverd, bleek dat betrokkene door het aanschaffen van 7 aandelen (7% voor een bedrag van € 1050), aandeelhouder was geworden in 'K. (...)' (verklaring van de zaakvoerdster dd, 27.03.2008). Uit een aangeleverd attest van de zaakvoerder van dd. 10.03.2008 bleek dat betrokkene een maandelijkse bezoldiging van € 1300 ontving als meewerkend vennoot. Op basis van die documenten werd besloten dat betrokkene een zelfstandige activiteit had en bijgevolg het recht op verblijf kon genieten. Op datum van dd. 28.04.2008 werd betrokkene dan ook in het bezit gesteld van een KEEG (geldig tot 28.04.2013), die op dd, 23.02.2009 werd ingeruild voor een E+ kaart (geldig tot 02.02.2014).

Uit verder onderzoek van het dossier is intussen gebleken dat, op het moment dat betrokkene het verblijfsrecht (K EEG) verkreeg, hij zijn zelfstandige activiteit reeds had beëindigd. Uit publicaties aangaande de firma 'K. (...)' in het Belgische Staatsblad dd. 29.05.2008 (zie administratief dossier) blijkt immers dat betrokkene op de buitengewone algemene vergadering van 31.03.2008, zijn aandelen al had overgedragen aan dhr. I. M. K. (...) (mede-aandeelhouder). Op het moment dat betrokkene dus het verblijfsrecht verkreeg, waren de voorgelegde documenten reeds achterhaald. Betrokkene heeft nooit kenbaar gemaakt dat hij niet langer meewerkend vennoot was in de desbetreffende firma. Hieruit dient dan ook besloten te worden dat betrokkene bewust de Belgische, autoriteiten heeft misleid om op deze manier van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-ers gebruikte kunnen maken.

In artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 is voorzien dat de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 7 septies vreemdelingenwet” en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij stelt onder meer dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat zij zich schuldig zou hebben gemaakt aan het aanbrengen van misleidende informatie bij het verkrijgen van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij wijst erop dat op het ogenblik van de aanvraag zij alle mogelijke documenten ingediend heeft, waaruit bleek dat zij werkzaam was als vennoot in de commanditaire vennootschap K. De verzoekende partij vervolgt dat dit daadwerkelijk zo was en dat er van misleiding dan ook geen sprake was. Volgens de verzoekende partij kaderde de verkoop van de aandelen binnen de noodwendigheid van de firma. Bovendien werden bij de overdracht van de aandelen alle correcte procedures gevolgd en werd in de publiciteitsvereiste voorzien. Voorts meent de verzoekende partij dat uit geen enkel objectief element blijkt dat zij moedwillig acties ondernomen heeft om verkeerde informatie bij te brengen. De verzoekende partij benadrukt dat de informatie die zij op het ogenblik van de aanvraag heeft bijgebracht zonder meer correct was. De verzoekende partij stelt ook:

“Dienaangaande dient bovendien te worden gewezen op art. 42 bis Vreemdelingenwet dat de onderzoeksplicht dienaangaande uitdrukkelijk bij de verwerende partij legt. Dat de verwerende partij het niet nodig heeft gevonden om een dergelijk onderzoek uit te voeren, zelfs niet naar aanleiding van het toekennen van het duurzaam verblijfsrecht kan verzoekende partij uiteraard niet ten kwade worden geduid.

Het kan nochtans maar zo gemakkelijk zijn, de overdacht van de aandelen werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad (dat iedereen en zeker de verwerende partij geachte wordt te lezen). Met had reeds op 29 mei 2008 kennis kunnen nemen van het feit dat verzoekende partij niet langer als vennoot werkzaam was binnen de firma. Wanneer men ruim drie jaar later, op 15 juli 2007 dit alsnog bovenhaalt is verzoekende partij een raadsel.

Dat verzoekende partij nimmer kenbaar heeft gemaakt dat hij geen vennoot meer was is dan ook volstrekt onjuist. Integendeel, dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en wordt aldus geachte tegenstelbaar te zijn erga omnes. De materiële motiveringsplicht wordt andermaal geschonden.

II.3.1.5 Bovendien dient te worden benadrukt dat wanneer verzoekende partij malafide intenties zou hebben gehad, hij op een wel bijzonder kortzichtig tewerk zou zijn gegaan. Immers, in voorkomend geval had hij net zo goed kunnen wachten om zijn aandelen over te dragen tot hij daadwerkelijk een verblijfsrecht had bekommen. Bovendien had verzoekende partij evenzeer op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kunnen bekommen.

II.3.1.6 Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verzoekende partij de intentie heeft gehad met misleidende informatie te verstrekken met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht.

De bestreden beslissing die het tegendeel voorhoudt schendt art. 7 septies vreemdelingenwet alsmede de materiële motiveringsplicht."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker ontkent het frauduleus karakter van zijn handelingen en beweert dat de verkoop van de aandelen kaderde in de noodwendigheden van de firma. Hij meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het frauduleus karakter van zijn handelen moet aantonen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt duidelijk uit de stukken van het dossier dat verzoeker bij zijn aanvraag tot vestiging op 13.02.2008 het bewijs heeft voorgelegd van zijn aandeelhouderschap in de firma K. (...), terwijl hij zijn aandelen reeds op 31.03.2008 - en dus nog voor het verkrijgen van een verblijfsrecht op 28.04.2008 - opnieuw heeft verkocht.

Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de hoogte gebracht van het gegeven dat hij niet langer meewerkend vennoot was in de firma K. (...), laat dat hij de gemachtigde zou hebben toegelicht om welke redenen dit zou zijn gebeurd.

Verzoeker heeft aldus onmiskenbaar de Belgische overheden misleid teneinde een verblijfsrecht te bekommen.

Verzoekers a posteriori beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

"Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Uit onderzoek is immers gebleken dat verzoekster haar aandelen van de firma K. (...) op 14 april 2010 doorverkocht terwijl zij op 19 mei 2010 een inschrijving als zelfstandige heeft bekommen en op 10 juni 2010 een E-kaart heeft bekommen. Noch bij de inschrijving, noch bij het ontvangen van de E-kaart heeft verzoekster kenbaar gemaakt dat zij haar aandelen reeds had doorverkocht en bijgevolg geen zelfstandige activiteit meer had. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder besluit aldus terecht in de bestreden beslissing dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat aan verzoekster werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volstaat de vaststelling door verweerder dat er gebruik werd gemaakt van valse of misleidende informatie die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht, om dit recht te beëindigen. Verweerder dient niet (daarnaast) aan te tonen dat verzoekster fraude heeft gepleegd of de intentie had om fraude te plegen. Verweerder dient evenmin een strafrechtelijke procedure of veroordeling af te wachten. De vaststelling dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van haar verblijfsrecht als zelfstandige, hetgeen niet wordt weerlegd door verzoekster, volstaat om haar verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 73.552 van 9 september 2011)

Terwijl verzoekers beweringen aangaande de motivering van de bestreden beslissing al evenmin kunnen worden aangenomen.

In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk weergegeven om welke reden de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van oordeel is dat in casu toepassing dient te worden gemaakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht immers niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St, nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Gelet op het voorgaande, kan het derde middel evenmin worden aangenomen."

2.1.3. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 40, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Evenmin wordt betwist dat aan de verzoekende partij op 13 februari 2008 een attest van immatriculatie werd uitgereikt op basis van haar aanvraag, waarin zij stelde dat zij een meewerkend vennoot bij de firma K. is, wat werd ondersteund door een attest van de zaakvoerder van 10 maart 2008 waaruit bleek dat de verzoekende partij een maandelijkse bezoldiging van 1300 euro ontving als meewerkend vennoot, naast het eigendomsbewijs van aandelen in hoofde van de verzoekende partij.

De verzoekende partij bekritiseert het motief dat stelt dat het gebruik van deze documenten misleidende informatie is. Aldus voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij gebruik maakte van achterhaalde documenten, dat zij nooit kenbaar gemaakt heeft dat zij niet langer meewerkende vennoot was in de desbetreffende firma en dat hieruit afgeleid kan worden dat zij de Belgische autoriteiten bewust heeft misleid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij zich op 10 oktober 2007 aangemeld had om zich als zelfstandige te laten inschrijven. Er werd haar een bijlage 15 overhandigd. Op 13 februari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging als zelfstandige in. Ze levert op dezelfde dag het bewijs dat zij op dat ogenblik aandelen had in een Belgische vennootschap en ze brengt een attest van een zaakvoerder aan waarin werd gesteld dat zij toen optrad als meewerkend vennoot. Op basis van deze stukken werd de aanvraag van de verzoekende partij ingewilligd en werd haar een attest van immatriculatie afgeleverd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Op 28 april 2008 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een 'K. EEG'. Deze kaart werd op 23 februari 2009 omgeruild voor een E+ kaart, volgens de verklaringen van de verwerende partij. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat de verzoekende partij op 31 maart 2008 aandelen in de vennootschap verkocht. De motivering in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij gebruik maakte van documenten die reeds achterhaald waren – hetgeen impliceert dat de documenten op het tijdstip van het overleggen van de stukken achterhaald zijn en aldus een misleidend karakter vertonen omdat zij niet de reële toestand weergaven – vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Immers blijkt dat pas enige tijd na het indienen van de aanvraag de professionele situatie waarin de verzoekende partij verkeerde is veranderd. Het gegeven dat de verzoekende partij deze veranderde situatie niet spontaan meedeelde en de verwerende partij naliet deze te onderzoeken naar haar actualiteit maakt niet dat de overgemaakte documenten ten tijde van het indienen ervan achterhaald en/of misleidend waren, laat staan bewust om te misleiden zijn ingediend

zoals de bestreden beslissing stelt. Dit klemt nog meer nu de verwerende partij lijkt voorbij te gaan aan het feit dat de overdracht van de aandelen van de verzoekende partij gepubliceerd werd in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad van 29 mei 2008. Deze publicatie lijkt er eerder op te wijzen dat een intentie om de overheid te misleiden of te bedriegen in casu ontbreekt.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij haar verblijfsrecht niet verkreeg op basis van een bedrieglijke constructie, moet worden gesteld dat zij terecht aanvoert dat niet blijkt dat de door haar aangewende documenten "*achterhaald*" waren op 13 februari 2008, zijnde de datum waarop zij haar aanvraag tot vestiging indiende en deze aanvraag ingewilligd werd, en dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op een onjuiste beoordeling van de feiten.

De verzoekende partij kan derhalve gevolgd worden in haar stelling dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN